

Uredništvo in upraviteljstvo v Ptuju
v gledališkem poslopu.

Štajerc izhaja vsaki drugi četrtek,
datiran z dne naslednje nedelje.

Sestavki dobrodošli.

Rokopisi se ne vračajo in se morajo
najdalje do ponedeljka pred izdajo do-
tične številke vpsolati.

Štajerc.

Posamezna številka velja v Ptuju za
celo leto K 1.— s poštnino K 1.20.
Pri odjemanju več ko 10 številk pri-
meren rabat.

Cena za oznanila za:

1 stran K 32.—, $\frac{1}{2}$ strani K 16.—,
 $\frac{1}{4}$ strani K 8.—, $\frac{1}{8}$ strani K 4.—,
 $\frac{1}{16}$ strani K 2.—, $\frac{1}{32}$ strani K 1.—
Pri večkratnem oznanilu posebno zni-
žana cena.

Štev. 13.

V Ptuju v nedeljo dne 16. decembra 1900.

I. letnik.

K božičnim praznikom.

Rojstvo našega Zveličarja bil je veličasten, vesel praznik svete družine in od večnega in svetega družinskega življenja v hlevu pri Betlehemu zasvetil se je rešilni in plemeniti žarek čez palače in kočice, na bogatince in ubožce. V tem smislu niso božični prazniki veličastni samo za katoliško cerkev, temuč tudi najveselejši prazniki kršanske družine. Kakor plapojoči simbol krščanske ljubezni do bližnjega, zveste skrbi starišev in otročje podložnosti, svetijo se božične jaslice ven v — puščavo modernega življenja.

Našim prijateljem in somišljenikom voščimo pri-
srčno srečo in veselje k predstoječim praznikom in
prosimo Boga naj on naše nasprotnike vpričo teh
praznikov razsvetli k blagoslov prinašajočemu spoznanju,
da resnično krščansko čutstvo in mišljenje, prvi pogoj
tvori za srečno družinsko življenje, za dragoceno in
blaženo dejavnost v politiki.

1900 let preteklo je že od rojstva našega Od-
rešenika in naša sveta vera je vso sovraštvo svojih
protivnikov skoz varstvo Najvišjega in z veličast-
nim ter ljubeznipolnim naukom svetega
evangelija vsakokrat sloveče premagala. Ne misli torej

Kri bo tekla.

(Piše Gaberski.)

Mrzla burja brije okrog hiše in nosi droben sneg
po zraku. Večno luč je že davno odzvonilo, in komur
ni treba po opravkih iz tople sobe, ostane rad za
gorko pečjo. Celo županov pes, ki ga sicer vsak večer
slišiš, je danes tih in miren v svoji utici. Polagoma se
je stemnilo in v posameznih hišah zasveti se luč.

Tudi v gostilni pri „Tonetu“ stopi debeli krčmar
na stol, sname težko lampo, jo malo osnaži in vžge,
potlej pa jo zopet obesi. Stopivši iz stola pozdravi
goste po stari navadi „Dober večer“ na kar mu ti
odgovorijo „Bog daj!“

Štiri sedijo okrog javorjeve mize: Gašperjev Tine,
Petelinov Luka, vaški pismonoša in gostilničarjev sin
Jože, ki se je bil izučil mesarstva. Na sredi mize imajo
liter dolenjskega čvička in ga pridno poskušajo. Prav-
cati gadi so ti štirje. Kadar sedijo skupaj, mora se
jim smejati vsak, ki njihove burke posluša.

nikdo Bogu služiti in ljudstvu koristiti, kdor sovraštvo
proti svojemu bližnjemu seje. Ne pričakuj nikdo
uspeha od takega podjetja, kajti le učinki iz ljubezni
bodejo ostali večno, učinki sovraštva pa se bodejo
pogubili.

Bog daj slovenskemu kmečkemu stanu edinost,
ker le samo skoz složnost zamore si stan spoštovanje
in blagor zadobiti. Bog daj jim poštene svetovalce in
neustrašljive zastopnike iz kmečkega stanu in varuj
jih pred tistimi časniki, kateri kmeta samo nalažejo in
goljufajo.

Volilni shodi.

Državnozborna kandidata, kmet Franc
Vračko za četrto kurijo, to je za kmečke
občine in kmet Janez Wisenjaka za peto
kurijo, to je za splošno volilno skupino
spodnjega Štajerja bodeta v prihodnjih
dneh priredila volilne shode in sicer:

**V nedeljo dne 23. decembra ob
12. uri ob poldne v gostilni g. Jagodič-a v
Šmarji pri Jelšah.**

„Luka!“ pravi krčmar „povej povej, kako se ti
je že zgodilo s tvojo ljubco in zakaj si jo pustil?
Zadnjič nisem vsega slišal, ker sem moral v klet po
vino.“

„No, naj pa bo“ odgovori Luka, zvrne kupico
vina po grlu in začne: „Saj veste, da sem imel Jer-
manovo Špelo skoro dva tedna za ljubco! Sporazu-
mela sva se prav dobro in jaz bi bil prav rad vzel
Špelo za ženo, ko bi ne bil zvedel in videl nekaj,
kar mi ni ugajalo. Stvar je bila taka. V nedeljo je
bilo štirinajst dni. Špela je bila v mestu pri maši in
jaz sem jo po opravilu pričakoval na trgu, kakor sva
se zmenila. Maša je minila in Špela je prišla. „Veš
kaj Špela?“ sem ji rekel. Celi teden sva pridno delala,
danes si ga smeja privoščiti pol litra dobrega. Greva
tu le notri, kjer je malo boljše gostilna, bova tudi
dobila malo boljše vino. In res! Ponosno sem stopal
poleg nje in kmalo sva bila v krčmi. „Kaj pa želite“,
vpraša natakara. Pa predno jaz odgovorim, zadere
se moja Špela: „Frakelc zelenega za tri krajcarje!“

V nedeljo dne 23. decembra ob 4. uri popoldne v gostilni g. Bresinšegg-a v Rogatcu.

Kmetje! pridite mnogoštevilno! To bodejo prvi volilni shodi, pri katerih se bodejo kmetje o svojih stvareh neodvisno in pristo pogovoriti zamogli.

Govor državnozborskega kandidata g. F. Vračko-ta na shodu v Jurovci.

Dragi kmetje! Srčno vas pozdravim vse tukaj skupaj zbrane in celi kmečki stan; pozdravim pa tudi vse druge tukaj pričujoče gospode, kateri sicer niso kmetje, a vendar spoštujejo kmečki stan. Vse učenosti bi v kratkem nehale, ko bi kmet svojih marljivih rok nič več na plug in motiko položil.

Dragi moji! Ako mi prav premisliti hočemo, kaj da so prav za prav volitve, pogledati moramo na tisoč let nazaj, ko je kmečki stan živel še v sužnosti. Nikdo ni hotel kmetu pomagati, vse ga je trpinčilo, dokler se ga ni cesar Jožef II. usmilil in ga rešil iz sužnosti. Ali cesar se je zategadelj zameril posebno pri duhovščini in velikih poglavarjih; pa tudi od tistega časa so vseeno kmetu zaostala velika bremena. Če mi bližje raziskavamo naš sedajni čas, občutimo veliko dobroto podeljeno nam skoz našega presvitlega cesarja, kateri so nam kmetom skozi ustavo (konštaticijo) dali enako pravico kakor drugim stanovom. Toliko še ni noben vladar v naši Avstriji za kmečki stan storil, kakor naš sedajšni presvitli cesar. To se razume tako: „Kmet pomagaj si, zdaj so ti vrata odprta.“ Kaj smo pa mi storili? mi držali smo roke križem in zanesli smo se na druge stanove, ki nas ne ljubijo. Volili smo si zastopnike le iz drugih stanov, kateri so z našo močjo le sebi dobrote delali, nas kmete pa pustili prej kot zdaj v težavah in nam še jamo kopljejo, v katero že padamo.

Vse se je spogledalo in se zasmajalo. „Kaj strela, ti piješ šnops? . . . Moj duš, zdaj ga pa le sama pij“, sem ji še rekel in potlej sem šel.“

„Ha, ha, ha, ti vrag babji ti“, donelo je krog mize. „Ti pa si dobro napravil, da si jo pustil.“

„Kaj pa da!“ odreže se Luka.

„Al' te kaj jezi?“ vpraša ga pismonoša.

„A kaj še“, pravi Luka.

„No ga pa pijmo na dobro voljo!“ opominja Tine. . .

In zvernejo vsak svoj kozarec.

„Čuj Tine“, meni krčmar, „včasih si pa ti tudi kakšno uganil. Povej še ti katero, da bo še bolj prijetno. Vina imate, kurim tudi, samo vi sedite tako mirni kakor lipovi bogovi.“

Kaj pa naj govorim, če drugi govorijo“, pravi Tine. „Naj pa še drug katero zine. Mene danes vse jezi. Danes se ga hočem napiti, da bom pomnil ta dan. — Krčmar še en liter!“

„Kaj pa ti je danes?“ vprašajo ga vsi. „Nič, nič!“

Dragi tovariši! Mi smo si izvolili našim poslanecem pred kakimi 30 letmi najprej gospoda Hermana. Ta gospod so nam prav prijazno govorili, da hočejo kmečki stan dobro zastopati, da ga ne bojo pustili pogubiti in tako dalje; vendar pa so ta gospod prej umrli, kakor kaj storili. Ta drugi gospod so bili Božidar Rajč. Ta g. so bili dober govornik in so nam obetali, da hočejo kmeta proti vsem hudim napadom braniti. (Ker v tem času se je kmetom začelo že slabo goditi.) Dosti so nam obečali, ali umrli so tudi prej, predno so nam kaj pomagali. Ta g. so res nižjemu duhovstvu do višje plače pomagali, ali za kmeta kaj storiti — niso imeli časa. Tretji naš poslanec bili so gospod Gregorec. Ta gospod, ko so se kot kandidat nam predstavljali, so svojim poslušalcem razvijali velike programe, ali žalibog te programe so najbrž zgubili, in pozabili so na kmeta, pozabili že takrat, ker so 28. oktobra 1886 leta glasovali proti znižanju živinske soli. Nekaj pa so res naredili za kmeta, in to je, ker so pripomogli, da se je nam tako velik davek na žganje naložil. Dragi kmetje! to je prepričana resnica in že tukaj vidimo, kako ljudje iz drugih stanov za kmeta skrbijo.

Ako mi premislimo, kako je kmet pred kakimi 30. leti lahko gospodaril, se dokaže, da gremo zdaj resničnemu času na proti. Mi ne živimo več iz naših pridelkov, temveč iz premoženja, katerega so nam naši stariši in dedeki zapustili, ker naši pridelki se ne merijo več z sedajšnjim časom, ker kmet ima prevelika plačila in zato mora, ako hoče še kaka leta gospodar na svojem posestvu ostati, delati dolgove. Pa tudi tega bo kmalu konec in tebi ubogi kmet, zapel bo smrtno pesem — boben. Mi imamo na naših posestvih v celi Avstriji čez 4000 milijonov gld. samo vknjiženega dolga. Vsako leto zveksa se ta dolg, in sicer 1891 za 73 $\frac{1}{2}$ milijonov, 1892 za 107 milj., 1893 za 112 milj., 1894 za 159 $\frac{1}{2}$ milijonov in tako gre vedno še huje naprej. Dragi moji! za nas kmete je najzadnji trenotek, si še sedaj po-

Samo to vam povem, da bo jutri pri nas — kri tekla! Zdaj pa lahko noč.“ In Tine odide, predenj prinese krčmar vino.

„Kaj le misli in kaj mu je le?“ pravi pismonoša.

„Čudno, čudno“ pravijo vsi, spijejo vino in odidejo.

Ravno ta čas pa, ko se je Tine zadril, da bo kri tekla pri njem doma, šel je mimo okna njegov največji sovražnik Bucekov Anza. Spoznal je Tineta po glasu in mrzla pot ga je oblila, ko je slišal, da bo kri tekla.

Zdaj mu pa lahko vrnem, misli se Anza. Še zdaj le grem k žandarjem in jim povem, da hoče Gašparjev Tine jutri najbrž jednega ubiti.

Kakor rečeno, tako storjeno. Na vso sapo hiti v mesto. Bilo je že pozno in že vse zaprto. Zvonil je in zvonil pri žandarijski postaji, dokler se mu ne oglasi skozi okno žandar, ki ga vpraša, kaj želi.

„Prosim vas, pridite jutri v N . . . k Gašparjevim. Zgodilo se bo nekaj! Kri bo tekla . . . Najbrž bo

agati. Ne bo več dolgo časa in preminoli bomo s političnega prostora. Pred kakimi 30 leti stali smo na 60% proti drugim stanovom in zdaj stojimo na 60%, čez 10 let že morebiti pod 50%. Tako smo in gremo še bolj v manjšini in nikdar ne bo jim več treba iz drugih stanov k nam po mandat prositi.

Kmetje! ako smo mi dopoldne ne samo za nas trbela, potrudimo se še popoldne delati, ker je mogoče, preje solnce ne odide za goro. Mi kmetje začnimo enkrat voliti kmete, ker naši dozdejni zastopniki v državnem zboru kakor postavonarejalci so nas skoro beraško palico spravili, ker so z našo pomočjo naše stanove močne naredili, nas pa celo pozabili, dokazano, da hočejo vničiti kmečki stan. Kmetje slušajte: „Vaterland“, to je klerikalni (duhovski) je pisal 24. januarija 1898 leta: naj državo skrbi, ako kmetje preminevajo, naj država še celó pomaga da bo kmet hitreje pri koncu in se preje nalil v tej martri živeti, ker potem se bodejo dala kmečka posestva za nizko ceno pokupiti in potem iz njih kmečka posestva urediti.“ Glejte naše prijatelje! Kadar pridejo volitve, se nam tako prijazne delajo in vse, kar se le domislijo nam obečajo. To so tedaj tisti kmetje, ki si drugači ne upajo niti ene stopinje zastonjati; zdaj pa, ko je volitva, postali so celo še tako darovitni, da hočejo kmeta z vinom zaliti, pa kaj? zato da bi ga premotili! In ubogi kmet res premisli da to samo en dan trpi in da bo potem prihodnost zopet žalostna. Kakor sem pred polnoletjem imamo danes čez 4000 milijonov samo intabuliranega dolga, in zategadel pride vsako leto v celotni državi okoli 8000 kmetov na beraško palico, in taki kmetje so nam kmetom največji prijatelji. Žalibog, moram pa tudi moram, da ko je ubogi kmet enkrat na beraški palici, začnejo ti kmetje polagoma priključiti k socijaldemokratom. Zato pa pravi ti veliki socijaldemokrat Liebknecht in Bebel: „Nič nam ni treba beraške palice, če slišimo, da kmečki stan propada.“ Klerikalci in katoliški konservativci, kateri sami

ubiti. Toliko sem danes zvedel. Več ne vem, pa kaj vam da bo to dovolj.“

„Kam, praviš?“

„K Gašparjevim!“

„Dobro! Bomo pa prišli pogledat.“

Okna se zaprejo, in Anza koraka vesel in samobo zadovoljen domov. Zdaj ga pa bodi. Sedel bo na svojo klop, jaz bodem pa zopet lahko dekleta zalobil.“

* * *

Počasi se je pomikalo družega dne solnce vedno in višje. Pri Gašparjevih se je drla svinja in kruha da je bilo groza. Toda pomagalo ni nič. Tina ji je dala z močno roko nož v srce, in v nekaj trenutkih je svinja preč. „Mina, podstavi! kri že teče.“ zapove Tina. Mina prinese in podstavi skledo. „Dobra bo za klobase“, pravi Mina. Tina je opravil svoje delo. Roke si umije, si obleče in stopi k „Tonetu“ v gostilno.

povejo, da imajo že 30 let mogočnost pri vladi, so še toliko predrzni, da hodijo k nam po kmečke mandate, da nas potem z našim orožjem toliko lažje pogubljujejo. Strašiti pa ras znajo tudi, rekoč: „Kako pa bo en neumen kmet poslanec?“ Poslušaj, kako so se te besede izvrstno obnesle. Obnesle so se tako, da so naš presvitli cesar prisiljeni bili, te strašno pametne in prebrisane učenjake, naše poslance razpoditi.

Mi imamo tudi neko poljedelsko ministerstvo, katero košta vsako leto čez 12 milijonov goldinarjev. Naš kmet pa od tega nima nič, ker naši poslanci, kakor smo pred slišali, le na naš propad delajo. Nobenemu stanu nočemo mi sreče pogubiti, ali nam kmetom naj se tudi toliko pomaga, da mi naše z žulji pridelane pridelke vsaj za tako ceno lahko prodamo kakor se za sedanji čas spodobi, — naj naši sinovi pri vojakihi kruh iz našega zrnja dobijo; naj se znižajo obresti ali naredijo deželne kase, pri katerih bi kmet v sili dobil denar proti 2% obresti. Naj se vpelje opravičena colnina na živino, na italjansko in ogersko vino. Bliža se čas, ko bode naša vlada z Rusijo, Bulgarijo, Srbijo in Italijo nove pogodbe sklepala. Kmetje, pri tem bi bilo jako dobro kaj govoriti. Glejmo in prizadevajmo si, da spravimo v državni zbor kmete, kateri bodejo tam naredili kmečko stranko. Pustimo na strani nacionalne norosti in začnimo skupaj držati, da si našo prihodnost našega stanu zboljšamo. Kmetje! začnimo se med seboj spoštovati, in spoštovali nas bodejo tudi drugi.

Kmečki volilni shodi.

Kmečka kandidata gg. Franc Vračko in Janez Wisenjaka sklicala sta pred nekaj dnevi tri volilne shode, kateri vsi so se prav dobro obnesli, čeprav so si gospodje advokati vse mogoče prizadjali, da bi te kmečke shode motili in kmete pri njih pogovorih zadrževali. Za shod v Veliki Nedelji, ki se je vršil dne 2. decembra je advokat Dr. Omulec na vse občinske urade ormoškega okraja neko pisanje razposlal, s ka-

„No, kaj je?“ vpraša ga krčmar.

„Vse dobro. Svinjo sem sam zaklal in kri se je lepo odtekla. Povej Luki, pismonoši in Jožefu, naj pridejo zvečer k meni na furovž. Pokusili bomo malo mesa in popili nekaj vina. Zdaj ga pa prinesi pol litra.“

„Ti si pa vendarle za vrabče lovit. Vse si nas včeraj spravil v strah in nismo vedeli, kam nameravaš in kaj. ‚Kri bo tekla‘ si rekel in vsi smo mislili, da boš katerega ubil. O ti para ti, zdaj pa vem. Seveda je tekla kri, pa kakšna. Taka že sme. To se še bomo smejali.“

„Nič toliko ne čenčajte, rajši prinese vina. Žejen sem in mislim, da sem si ga danes že zaslužil.“

Seveda, seveda, danes pa že“ pravi krčmar in odide s steklenico v klet.

Spivši vino ga Tine plača in se obrne proti vratom. Na pragu se še enkrat obrne proti gostilničarju in reče: „Ne pozabite povedati, da pridejo. Z Bogom!“

terim kmetom prepoveduje, se shoda udeležiti. Vseeno bil je shod mnogoštevilno obiskan in bilo je pravo veselje videti, kako se je tam pravično in temeljito o kmečkih zadevah razpravljalo. Govoril je prvo občinski predstojnik g. Meško, kateri je oba kandidata predstavil, na to govoril je g. Vračko in potem kandidat g. Wisenjak; za tema pa gospoda Baumann in Zadavec. Pokazalo se je pri tej priložnosti, da so kmetje ormožkega okraja veliko boljši govorniki in več razumnosti imajo, kakor gospod doktor v Ormoži, kateri je sicer veliko študiral, kateremu pa potem pri shodih ni nobena pametna beseda na um prišla. Ta shod iztekel je brez kakega motenja, samo raznašalec listin ormožkega okrajnega sodišča, katerega so meščani poslali, da bi tam na shodu razsajal, tega so kmetje čvrsto zavrnil, da je mogel mirovati. Ravno tako sijajno obnesel se je shod pri Sv. Lenartu dne 9. decembra. Tam zbralo se je do 400 kmetov, kateri so razlaganju gospoda Vračka, Wisenjaka in Zadaveca krepko pritrjevali. Ta vspeh bil je za toliko radostnejši, ker je hujskajoči list „Slovenski gospodar“ vsem pristašem doktora Ploja zapovedal se tega shoda udeležiti in kandidatu Vračkotu „posvetiti. Sedelo je tudi res veliko takih ubogih zapeljanih ljudi pri tem shodu, ali ko so oni g. Vračkota govoriti slišali, prepričali so se, da jih je „Gospodar“ debelo nalagal, in stiskali so kmetu Vračkotu roku in obljubili mu svoje glasove.

Tretji shod vršil se je dne 8. decembra v Jurovci in končal se je ravno tako z velikim navdušenjem in vspehom kmečkih kandidatov, kar je toliko veselejše, ker so ptujski gospodje sramoten napad (atentat) na kmete povzročili, kajti, ko so kmetje prišli na shod, našli so sobo že zasedeno, kjer se je že prav korajžno popivalo. Kdo pa je sedel notri? 10 mizarskih pomočnikov iz Ptujja, 8 pekovskih pomočnikov iz Ptujja, 10 pisarjev iz Ptujja, 8 učiteljev, krčmar Majcen in znani advokat dr. Brumen iz Ptujja. To družbo pripeljal je tje dr. Brumen, čeprav gospod doktor kakor tudi drugi njegovi spremljevalci niso volilci za kmečke ob-

„No srečno, ne bom ne pozabil.“

Tisti večer je bilo pri Gašparjevih vse židane volje Mastili so se z dobro pečenko in zalivali žejno grlo. Fanje so ga krepko vlekli in vmes burke ugajali, dekleta so se pa smejale in prav sramežljivo je tu pa tam pogledala katera med fante. Mesar se je pa jezil, da ima za klobase premalo črev.

„Nič se ne jezi pri klobasih“, pravi mu Tine. „Pojdi rajši sem in ga malo pij. Vsaj veš, da ni vsak dan furovža.“

In ni se ga branil. Krepko ga potegne dva glažeka in potem pa zopet tlači meso v klobase, da so čreve kar pokale.

„Tine, zdaj pa povej, kako si nas včeraj v strah spravil“, pravi mu Luka.

Tine začne pripovedati in pri besedah: Kri bo tekla! se odprlo vrata in v hišo stopata dva žandarja.

„Je-li tukaj pri Gašparjevih?“

čine (četrtu kurijo). Pred vrati pa je stalo okoli 25 kmetov, kateri so več ur daleč prišli, da bi svoje kmečke kandidate slišali in se o svojih zadevah pogovorili. Tedaj poslušajte ubogi kmetje in strmite! Ovi pekovski in mizarski pomočniki ter šribarčki izvolili so si za predsednika temu shodu Miha Brenčiča in ta predsednik podelil je besedo ne kandidatu Vračkotu ampak dr. Brumenu iz Ptujja, čeravno dr. Brumen ni nikak volilec za kmečke občine, toraj on niti pravice ni imel na ta shod priti. Dr. Brumen pa ni govoril, ker komaj je vstal nasproti svojemu polnemu kozarcu, pritiskali so kmetje s silo v sobo in vpijajo so tako razburjeno, da je ta gospod bled postal in se zopet nazaj vsedel. Tedaj postala je stvar nevarna in kmetje bi bili gotovo vse mestne naprošence v pometali, ko bi ne bil vrl občinski predstojnik iz Jurovca v mes posegel in red naredil. On pustil je vrata od posebne sobe zapreti, da so mestni razgrajči samostali in v drugi sobi pričel se je shod vršiti, v kateri so gospodje Šošterič iz Sv. Vida, Vračko, Wisenjak in Zadavec govorili, da so jim kmetje silno viharno pritrjevali. Mestni gospodiči se mogli 2 uri zaprti ostati, ker prostor v sobi je bil od kmetov kako natlačen, da nikdo ni mogel ne ven, ne notri. Tako končal se je tudi ta shod z velikim uspehom kmečke stranke. Kmetje pa si bodejo dobro zapomnili, kaj so jim ptujski hribarjanci narediti hoteli.

Iz Črešnjevca pri Slovenski Bistrici

Piše Ludovik Kresnik, kmet v Črešnjevcu pri Slov. Bistrici.

(Koncc.)

Preljubi brat! Pripetilo se je, da so se eksekutivni prodale kmečka posestva v vrednosti po 5000 gld. po sramotno ceno po 100, rečem sto gld. in sicer postavno. Ti točki se je nekaj popravilo v zadnjem letu ali premal. To so postave! Usmili se o Gospod. Koliko krvavega kmečkega denarja se pa potroši nepotrebno na drugačen način; največ pri vojaštvu in tudi drugod. Na primar za dirke, da se velikaši vozijo, plača država donese

„Da, da oglasijo se vsi.“

„Včeraj večer je prišel pozno v noči mlad mladenk nam in je povedal, da je nekdo pretel, da se b danes tukaj kri prelivala. Obljubil sem, da pridem toda radi nujnih opravkov ni bilo mogoče prej priti kakor zdaj. Sedaj pa hočeva vedeti, koliko je na te resnice.“ — Čudno se vsi pogledajo, a naposled se začnejo smejati fantje, za njimi pa tudi dekleta.

Tine vstane in pove, kakšna je cela stvar in povabi žandarja, da naj prisedeta k mizi, da ne bo nujen trud in njena hoja zaman. Smejala sta se, kakor vsi in sta sedla za mizo. Dolgo so še sedeli, pili in jedli. Pozno v noč podali so se vsak na svoj dom, žandarja pa v mesto zadovoljna, da sta se enkrat dobro napajala in najedla.

Spominjaje se na ta veseli dan, so fantje in dekleta večkrat šaljivo vprašali Tineta, kedaj bo zopet „kri tekla.“